

ført den mest hæderlige Vandel. Klokkerne ere lige gode og lige daarlige for det. Men naar Klokkerne kunne ringe over alle, som ere døbte med den kristne Daab, selv om de ikke have respekteret hverken Daaben eller Kristendommen i levende Live, kan jeg ikke forstaa, hvorfor der ikke maa ringes over alle uden Undtagelse. Der vil for det første blive nogle Børn, som ere døde i den spæde Alder, hvorover der ikke maa ringes. Der er neppe en eneste Kirkegaard her i Landet, hvor der ikke hviler spæde Børn, som Forældrene have villet lade døbe med den kristne Daab, men som paa Grund af, at Døden kom for tidligt, ikke ere blevne døbte, før de kom i Jorden. Jeg ved ikke, hvorfor Klokkerne ikke maa ringe over et saadant Barn, hvor hverken Forældrene eller allermindst den afdøde har nogen som helst Skyld i, at Daaben ikke er foretagen. Dernæst er der en hel Del andre, f. Eks. alle Tilhængere af et Samfund her i Landet, som ikke bruger Barnedaab, fordi de mene, at Personer ikke bør døbes i den spæde Alder, men at Daaben bør opsættes, til den paagældende naar Modenhedsalderen og selv kan skønne over, enten han vil døbes eller ikke. Ogsaa en Del af dem dør, før nogen kristen Daab kan foretages med dem. Ude i Livet bliver der ingen Forskel gjort i den Anledning, derfor er det mærkeligt, at der, naar vedkommende er død, skal gøres Forskel, at det ved Døden skal konstateres for Alverden, at her er et Menneske, som ikke har været døbt med den kristne Daab, et Menneske, som maaske har levet et meget hæderligt Liv, men desuagtet skal have 2den Klasses Begravelse. Endelig findes der her i Landet et Samfund — det er ikke meget talrigt, men har dog ikke faa Medlemmer —, som tager Daabsspørgsmaalet helt aandeligt og derfor ikke lader Daaben udføre paa den Maade, vi stemple som kristen Daab. Heller ikke disse Mennesker maa stedes til Graven med Klokkeringning, endskønt alle maa indrømme, at dette Samfunds Medlemmer — det er Kvækerne, jeg sigter til — føre et saa kristeligt Liv som nogen.

Hvis vi vedtage Paragraffen, som den nu er, kan den største Fritænger eller den, der har gjort de største Løjer med Religionen, eller den, der har levet det mest forargelige Liv, komme i Jorden med Klokkeringning, men det Menneske, som har levet et kristeligt, hæderligt og ordentligt Liv helt igennem, men har opfattet

Daabsspørgsmaalet paa en noget anden Maade end den lutherske Kirke og for Resten de fleste Kirkesamfund, skal i Jorden paa den Maade, som jeg vil kalde: anden Klasses Begravelse. Derfor have vi ment, det kunde forsvares at sætte Punktum efter „Vilkaar“ og lade Resten af Stykket udgaa. Alle ville da kunne stedes til Hvile med Klokkeringning, som nu Skik og Brug er paa de forskellige Egne. Jeg mener, at Lovningsmagten nødvendig i det 20de Aarhundrede skulde klassificere Menneskene ved deres Død og sige: Det Menneske hører til anden Klasse og det til første. Døden gør dem dog alle lige, og hvordan de have levet i Tiden, skulle vi ikke være Dommere over. Lad Begravelser have en saadan Beskaffenhed, at der ikke ved en eller anden Ceremoni skal kunne gøres Forskel.

Af disse Grunde have vi stillet Ændringsforslagene; jeg haaber, den højtærede Minister vil kunne modtage dem og det høje Ting vedtage dem. Jeg tror, at hvis Loven bringes ud i Livet med de Ændringer, der ere foreslaaede af det ærede Medlem for Kellerup og os tre Medlemmer, vil den være saa frisindet, som nogen kan forlange.

Meyer: Jeg anser det for uforholdsmæssigt at sige mange Ord om de stillede Ændringsforslag. Jeg behøver blot at udtale, at de alle have min Sympati, idet de bidrage til at gøre Lovforslaget saa godt, som man for Øjeblikket kan vente det. Man kunde paa et og andet Punkt have ønsket, at Ordningen i endnu højere Grad var bleven borgerlig, men der opnaas dog adskilligt ved de Ændringer, de ærede Medlemmer have foreslaaet. Det gælder Forslaget om, at man ved Begravelser kan lade en borgerlig Ligsalme afsynge. Det gælder Forslaget om at indskrænke Bestemmelsen om, at der intet maa „siges eller foretages“ til, at der intet maa „foretages“, thi deri rummes tilstrækkeligt Hensyn til den Sømmelighed og Orden, der maa være paa en Kirkegaard. Det tillades endvidere, hvad den sidste ærede Taler omtalte, at Lægmand kunne tale, og det finder jeg fuldkommen paa sin Plads. Havde man ladet Lovforslaget være, som det var, da det kom fra Landstinget, vilde man have bibeholdt den Ordning, at Folkekirken maatte have Indflydelse paa, hvem der ved en Begravelse kunde tale, og saa vilde Lovforslaget have været mindre brugeligt, end ønskeligt var.

Jeg tillod mig ved en tidligere Be-